

Arrest

nr. 127 501 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 13 mei 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 30 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het geding vast (RvV 13 november 2012, nr. 107 313).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 augustus 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Na beroep stelde de Raad de afstand van het geding vast (RvV 22 februari 2013, nr. 107 336).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 27 november 2012 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoekster en haar partner legden op 7 juni 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Vilvoorde.

1.6. Verzoekster diende op 5 september 2013 een “Verzoek tot de toekenning van een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied op basis van het artikel 12bis § 4 en art. 10 van de Vreemdelingenwet” in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam 13 januari 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoekster werd hiervan op 21 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 05.09.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: M.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger een aanvraag in te dienen.

Het feit dat haar partner een langdurige verwijdering niet zou verdragen kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis § 1 eerste lid 3°.

Eenmaal betrokkene bevallen is, kan ze tijdelijk terugkeren naar het thuisland om daar een aanvraag gezinshereniging in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar eerste en enige middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Dat verzoekster aanhaalde in haar verzoek dat zij zwanger was en dit inriep ter adstructie van de buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Eenmaal betrokkene bevallen is, kan ze tijdelijk terugkeren naar het thuisland om daar een aanvraag gezinshereniging in te dienen”.

Welnu verzoekster stelt dat gedaagde daarmee meteen toegeeft dat ze haar aanvraag niet kon indienen in het buitenland. Niet anders kunnen de bewoordingen “eenmaal betrokkene bevallen is...” geïnterpreteerd worden.

Dat derhalve de bestreden beslissing zelf aanduidt dat er een buitengewone omstandigheid voorhanden is. Dat de motieven van de bestreden beslissing tegenstrijdig zijn.

Dat een tegenstrijdige motivering neerkomt op geen motivering.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

(...)

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.3. Blijkens het administratief dossier is verzoekster door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden met een derdelander, dhr. G. P., die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, zoals bedoeld in artikel 10, §1, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster diende op 5 september 2013 bij de burgemeester van de gemeente Zaventem een *“verzoek tot de toekenning van een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied op basis van het artikel 12bis § 4 en art. 10 van de Vreemdelingenwet”* in (zie punt 1.6). Als *“Buitengewone omstandigheden die verhinderen terug te keren naar land van herkomst”* stelde verzoekster het volgende: *“Verzoekster kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst om er een visum aan te vragen. Haar partner zou de langdurige verwijdering van verzoekster niet kunnen verdragen.”* Bij haar aanvraag voegde verzoekster een getuigschrift van zwangerschap van de hand van dr. V. A. van 27 juni 2013.

3.4. Verzoekster beriep zich bijgevolg op artikel 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Uit deze bepaling blijkt dat de kwestieuze aanvraag tot verblijf in principe steeds in het buitenland, dit is bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud van de vreemdeling, moet worden ingediend. Slechts in de limitatief opgesomde gevallen van artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° tot en met 4° van de vreemdelingenwet kan die aanvraag in België worden ingediend (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.931).

3.5. Verzoekster beriep zich bij haar aanvraag op buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet *“die (haar) verhinderen terug te keren naar (haar) land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger”*. Volgens verzoekster geeft de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing toe dat ze haar aanvraag niet kon indienen in het buitenland door te

stellen dat “ze tijdelijk terugkeren naar het thuisland om daar een aanvraag gezinshereniging in te dienen” “eenmaal betrokkene bevallen is”. Verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat “de bestreden beslissing zelf aanduidt dat er een buitengewone omstandigheid voorhanden is”. De Raad stelt vast dat uit de beslissing inderdaad blijkt dat verzoekster minstens tijdelijk verhinderd is om de aanvraag in te dienen volgens de procedure voorzien in artikel 12bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.6. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij haar beslissing als volgt te verantwoorden:

“In casu heeft verzoekende partij een aanvraag in België ingediend, waarbij zij zich heeft beroepen op buitengewone omstandigheden. Dienomtrent wordt in de bestreden beslissing expliciet als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger een aanvraag in te dienen.

Het feit dat haar partner een langdurige verwijdering niet zou verdragen kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1 eerste lid 3°.

Eenmaal betrokkene bevallen is, kan ze tijdelijk terugkeren naar het thuisland om daar een aanvraag gezinshereniging in te dienen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden, en de aanvraag dienvolgens als onontvankelijk diende te worden afgewezen.

Terwijl bestreden beslissing geenszins zelf aanduidt dat er een buitengewone omstandigheid, m.n. de zwangerschap van verzoekende partij, voorhanden is. Integendeel heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat ‘Eenmaal betrokkene bevallen is, kan ze tijdelijk terugkeren naar het thuisland om daar een aanvraag gezinshereniging in te dienen.’, hetgeen vanzelfsprekend geen erkenning van de zwangerschap van verzoekende partij als buitengewone omstandigheid inhoudt.

Van een tegenstrijdige motivering zoals verzoekende partij tracht voor te houden is dan ook geenszins sprake.

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat haar zwangerschap een buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet, terwijl zij er ook niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld.

De verwerende partij wijst er nog op dat het bestuur een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 12bis §1, 3° van de Vreemdelingenwet.”

3.7. De verwerende partij wijst op de ruime beleidsvrijheid van de gemachtigde van de staatssecretaris en meent dat zij “na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden”. Volgens de verwerende partij houdt de bewuste zinsnede “Eenmaal betrokkene bevallen is, kan ze tijdelijk terugkeren naar het thuisland om daar een aanvraag gezinshereniging in te dienen”, geen erkenning in van de zwangerschap als buitengewone omstandigheid. De Raad merkt echter op dat uit voormelde zinsnede enkel kan worden opgemaakt dat de zwangerschap een – minstens tijdelijke – belemmering vormt om de aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen, waardoor het bestaan van een buitengewone omstandigheid op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing lijkt vast te staan.

3.8. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing tegenstrijdig zijn. De Raad stelt vast dat het bestuur op grond van de feitelijke gegevens niet in redelijkheid kon besluiten dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard. Gelet op het gebrek aan pertinente en draagkrachtige motieven, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het aangevoerde middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN